

Ecclesia Dei Delft

lid van de Internationale Federatie UNA VOCE

In samenwerking met het

Priesterbroederschap Sint Petrus

De stichting Ecclesia Dei Delft en de Priesterbroederschap St. Petrus verzorgen met verloop van Mgr. Van Luijn elke zondag een gezongen H. Mis volgens het Missale Romanum, uitgave 1962 (Tridentijnse Liturgie)

Locatie: Kapel van Huize St. Monica te Delft Noord aan de Aruba-
straat 2, nabij hoek Insulindeweg
Tijd: 11:00 uur

September 2005

4	16 ^e Zondag na Pinksteren, 2 ^e klasse
11	17 ^e Zondag na Pinksteren, 2 ^e klasse
18	18 ^e Zondag na Pinksteren, 2 ^e klasse
25	19 ^e Zondag na Pinksteren, 2 ^e klasse

elke zondag voor de H.Mis: Rozenkransgebed
iedere eerste zondag van de maand na de H. Mis: Lof met Eucharistische Zegen

Bereikbaarheid per openbaar vervoer:

Binnen Delft: tramlijn 1 Scheveningen-Delft vv, halte Brasserskade/
Insulindeweg
of buslijnen 60 en 62 richting Ypenburg, halte Aruba-straat,
Huize Monica

Den Haag; Voorburg; Rijswijk:
tramlijn 1 richting Delft halte Brasserskade/Insulindeweg
Overig: trein naar station Delft Centraal, tramlijn 1 (t.o. station)
richting Scheveningen, halte Brasserskade/Insulindeweg

Bereikbaarheid per auto:

A13, Den Haag-Rotterdam vv, afslag Delft Noord

Informatie: pater Gerald Duroisin fssp, Oude Geldenaaksebaan 2, B-
3360 Bierbeek, België, 0032 4 72347158
J.P.Oostveen, A. van Schendelplein 135, NL 2624 CV Delft
0031 (0)15 2613849; info@ecclesiadei.nl
www.ecclesiadei.nl

Giften en donaties voor het bestrijden van onkosten en ter ondersteuning en uitbreiding van het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Petrus in Nederland kunt U overmaken op het rekeningnummer 75.79.498 (Postgiro) of 60.30.59.252 (ABN-AMRO bank te Delft) t.n.v. Stichting Ecclesia Dei Delft.

Verslag Juventutem/WJD2005

David Oostveen

Alles heeft zijn begin, zo ook de deelname van de traditionalisten aan de Wereldjongerendag. Het mag dan al weer de 20ste wereldjongerendag zijn, maar voor bijna alle 1000 traditionalistische jongeren, die onder de vlag van Juventutem voor een programma vol eerbiedige liturgieën, voordrachten en interessante kerkelijke hoogwaardigheden, tezamen waren gekomen, was dit de eerste. Zo was het ook mijn eerste keer, en ik kwam dus op dinsdagavond 9 augustus een beetje onwennig in Wigratzbad aan. Na enige verwarring bij het aanmelden, in het pelgrimshuis was namelijk een bijeenkomst van Youth2000, vond ik de Franse leiding van Juventutem die juist op weg was om een Ierse pelgrim naar het tentenkamp, even buiten Wigratzbad, te brengen.

Gelukkig had ik een eigen tent mee, want wat ik vooraf al vermoedde, bleek werkelijkheid te zijn: de Franse organisatie had voor hen die geen eigen tent mee hadden de beruchte gemeenschapstenten van Parijs-Chartres meegenomen. Nu zijn deze tenten perfect voor een loodzware bedevaart: je komt dood moe van het lopen aan en valt als een blok in slaap zonder op de omstandigheden te letten. Maar voor een klein weekje Beieren zijn ze veel minder geschikt: wanneer je met veertig man in een tent zonder grondzeil probeert te slapen, zul je zien dat alles doorweekt raakt en er van slapen niet veel meer terecht komt. De gezellige Ier die zo ongeveer gelijktijdig met mij was aangekomen, was dan ook wat blij dat hij een plaatsje in mijn tent kon krijgen, gaf mij als enige Nederlander direct wat aansluiting en gezelligheid en hem een droge en heel wat aangename nachtrust.

De volgende ochtend vroeg bleek al snel dat de Franse organisatie niet altijd even soepel verliep. De vorige avond stond op het mededelingenbord aangegeven dat het ontbijt van 7:00 tot 8:30 was, maar toen mijn tentgenoot om 7:00 zich naar het ontbijt wilde begeven, moest hij door de Franse beveiliging heenbreken. Het programma bleek gewijzigd te zijn, we zouden nu om 7:15 opstaan en om 8:00 gaan ontbijten. Het oude programma hing nog op het mededelingenbord, maar dat werd dan ook demonstratief voor de ogen van mijn Ierse vriend verscheurd. Dit alles gaf genoeg aanleiding tot levendige gesprekken tijdens het ontbijt, dat in een grote tent achter het pelgrimshuis plaats vond. Deze tent was eigenlijk van Youth2000, maar zij waren zo vriendelijk om ons er ook gebruik van

te laten maken.

Vandaag, woensdag 10 augustus, stond de openingsmis in Ottobeuren op het programma, en in de loop van de ochtend begaven we ons dan ook in die richting. In Ottobeuren bevindt zich een prachtig, gotisch klooster met dit kerk, alwaar de eerste van een reeks prachtige liturgieën plaatsvond. De plechtige, pontificale Hoogmis werd gecelebreerd door Mgr. Rifan van Campos, Brazilië, momenteel de enige traditionalistische bisschop die in eenheid met Rome is. Het internationale koor, speciaal voor deze dagen samengesteld uit zowel professionals als amateurs vanuit heel de wereld, zorgde voor een zeer geslaagde ondersteuning van de plechtigheden.

Na afloop van de H.Mis met een preek die heel passend in het Latijn aanving en daarna in verscheidene andere talen werd voortgezet, werden de Engelstalige pelgrims, waarbij ik me inmiddels had aangesloten, verrast op een wel heel opvallende voordracht over het waarom van de Traditionele Ritus. Een Amerikaanse Seminarist gaf ons een voordracht die veel weg had van een peptalk door een Amerikaanse televisiedominee. Na deze uitzonderlijke maar zeer geslaagde eerste voordracht zal zeker niemand van de Engelse pelgrims zich meer superieur voelen omdat hij traditionalist is, maar eerder begenadigd: Kennis van en de mogelijkheid tot het bijwonen van de traditionele ritus is een bijzondere genade!

Voor en na de H. Mis hadden we nog voldoende tijd om Ottobeuren te gaan bekijken, een alleraardigst Duits plaatsje waar het goed vertoeven is. Het grote assortiment van de Duitse supermarkten heeft op enkele van de vrouwelijke pelgrims in ieder geval een blijvende indruk gemaakt.

Terug in Wigratzbad werden we begroet door Kardinaal Kasper, die daar was in verband met een H.Mis die hij voor Youth2000 opdroeg. Het een en ander botste met het programma van Juventutem en toen de Kardinaal over ons vernam, was hij zo vriendelijk om ons welkom te heten.

De dag erna, donderdag 11 augustus, stonden de Fransen al om zes uur op voor de H.Mis in Lindau. De étrangers zouden pas een uur later opstaan, omdat zij later naar Maria Than voor de H. Mis zouden vertrekken. Het ontwaken van een overgrote meerderheid aan Fransen maakte echter zoveel lawaai dat iedereen klaar wakker was, ook al riep de Franse luidspreker, natuurlijk in het Frans, dat we door konden slapen. Alleen het gelukkige deel, dat na de eerste koude en natte grondzeilloze nacht een plaatsje in het seminarie had kunnen vinden, had hier natuurlijk geen last van. Gelukkig bleek dat vandaag Youth2000 zou vertrekken, niet dat wij iets tegen hen hadden, maar dat betekende dat er enkele slaapzalen in de kelder van het pelgrimshuis leeg zouden komen. In deze zalen zouden dan de vrouwelijke pelgrims ondergebracht worden.

Na het ontbijt, dat uitstekend was: twee broodjes, echte bodensee-roomboter, kuipje jam, twee plakken vlees en twee plakken kaas, sinaasappelsap en koffie, vertrokken we met de bus naar Maria Than, een prachtig barokkerkje met een indrukwekkend plafond. Door een ietwat optimistisch geplande reistijd, het handelsmerk van de organisatie, kwamen we wat later dan voorzien aan. De H. Mis werd dit maal gecelebreerd door Rev. Fr. Prior Augustin CRMD (Reguliere Canons van de Moeder van God). Na de H. Mis hield bisschop Rifan een zeer goede voordracht over geloof en

rede.

Vervolgens gingen we weer de bus in naar Lindau aan de Bodensee. Aldaar verorberden we onze lunch in een park, en na alle aanwezige prullenbakken tot barstens toe te hebben gevuld, hadden we nog een ruim uurtje de tijd om Lindau te gaan bekijken. Een leuke en gezellige Duitse stad met genoeg goedkope schoenen om een van de pelgrims zeker een heel jaar te kunnen vermaken. Er was ons op het hart gedrukt om op tijd bij de bus terug te zijn, maar ja wij waren er wel op tijd, maar toch moesten we langer dan een uur wachten tot we konden vertrekken. Het reisschema bleek weer eens niet helemaal te kloppen. Maar Franse kringspeltjes zijn tijdens het wachten een heel goede afleiding en best gemakkelijk om aan mee te doen, c.q. naar te kijken.

Terug in Wigratzbad streken we op een grasveldje neer voor een voordracht. De voordracht werd gegeven door pater Ruppert van de St. Philippus Neri Oratory in London. De stijl van deze was totaal anders dan de peptalk van de vorige dag. Deze oratorieër bleek een typisch Britse wetenschapper te zijn die met de nodige precisie ons duidelijk wist te maken dat hem de door de Fransen gegeven titel voor zijn voordracht niet beviel. De Tridentijnse H. Mis bestond helemaal niet, dus dan was het ook onmogelijk om over het waarom van de Tridentijnse H. Mis te gaan spreken. Het een en ander werd vervolgens in zijn historische context geplaatst, te beginnen met de instelling van de H. Mis tijdens het laatste avondmaal: een duidelijk rituele omgeving. Vervolgens de ontwikkeling in verschillende liturgische families, de situatie in Europa tot aan de Reformatie, het feit dat de Paus door het ontstaan van misstanden moest ingrijpen en toen het al bestaande Romeinse Curie Missaal, licht aangepast, verplicht stelde voor daar waar men zich niet kon beroepen op een liturgie die meer dan 200 jaar terugging. Vervolgens bleef, ook na Trente, het Romeinse Missaal zich organisch ontwikkelen. Pas na Vaticanum II was er een duidelijke breuk waar te nemen. Tot nu toe weinig schokkends voor traditionalistische oren: zo ongeveer dezelfde zaken kan men ook in de boeken van Benedictus XVI lezen. Vervolgens gaf pater Ruppert aan dat het overgrote probleem niet bij de veranderde vaste gedeeltes van de H.Mis ligt, maar veel eerder bij de oraties. Dat ook de overige Sacramenten veranderd zijn, en dat dit soms zeer duidelijk een invloed heeft op hun effectiviteit. Dit alles afsluitend met de opmerking dat het Missaal van Paulus VI technisch gezien geen missaal is, omdat de lezingen ontbreken. Al bij al een zeer interessante voordracht van een zeer hoog niveau.

Na het avondeten, een koude mini-pizza, gingen we met de bus naar Lindenberg voor een plechtig Lof met Zijne Excellentie Bisschop Alencherry (van Thuckalay, India). Een moment van aanbidding met prachtig, innerlijk rustgevend gezang van het koor, maar ook momenten van absolute stilte.

Weer terug in Wigratzbad gingen we allemaal snel onder zeil, sommigen letterlijker dan anderen, die het geluk hadden een slaapplek in een vastere constructie dan een tent te hebben gevonden. Al bij al was het een zeer geslaagde dag, waarbij er naast het gereis, de plechtigheden en de voordachten ook nog tijd was voor het leggen van contacten met pelgrims vanuit heel de wereld. De Engelstalige groep bestond al uit: Engelsen, Ieren, Amerikanen, Australiërs, een Schotse, een Canadees, en een Keniaan. Verder waren er naast de overgrote Franse meerderheid (zo'n 80%) ook nog Hongaren, Italianen, Spanjaarden, Polen, Duitsers, Zwitsers, Brazilianen en Nigerianen. Kortom een aardig gemêleerd gezelschap.

Vrijdag beloofde een drukke dag te worden. Eerst gaan we met de bus naar Lindau, waar de H. Mis zal worden gecelebreerd door pater Philip Creurer FSSP, rector van het Seminarie in Wigratzbad. Daarna was het vte vite naar de bus met Neuschwanstein als doel. We bereikten dit sprookjeskasteel van Ludwig II een uur later dan gepland, maar dat was ook geen wonder omdat het Franse tijdschema wel heel erg optimistisch was, en van een rondleiding kon daarom geen sprake

meer zijn. Na een picknick zijn we dan naar boven gelopen, hebben daar het kasteel van buiten bekeken en zijn dan weer al rozenkransbiddend naar beneden gelopen, alwaar we, na enige tijd wachten, weer de bus ingingen. We bezochten vervolgens een prachtige barokken bedevaartkerk, waarvan ik de naam vergeten ben, en dronken een Weissbier op een naburig terrasje. Daarna ging het weer de bus in, naar een gezellig avondmaal en kampvuur aan de voet van de bergen, althans dat was ons beloofd. Ik heb echter geen kampvuur gezien. De bus bracht ons naar Bregenz. De Fransen waren daar al en stonden op het punt om weer naar Wigratzbad te vertrekken, het kampvuur scheen niet door te kunnen gaan. Eigenlijk hadden ze ons ook direct terug naar Wigratzbad willen sturen, maar dat vonden onze buschauffeurs geen goed idee, ze hadden recht op pauze! Dit betekende dat we een uur in Bregenz moesten blijven. Nu was dit op zich ook geen probleem: ons avondeten was namelijk ook ter plekke. We streken dus op een grasveldje naast een school neer, genoten van ons avondeten, of in mijn geval middageten want op de een of andere manier had een

deel een lunchpakket gekregen. Na afloop werden we getrakteerd op een interessante lezing van bisschop Alencherry over de verscheidenheid aan ritussen. Bisschop Alencherry is zelf van de Syromalabaarse Ritus en wist ons van alles te vertellen over de verschillende oosterse ritussen en hun ontwikkeling.

De volgende dag, zaterdag 13 augustus, zou veel rustiger verlopen. Wel moesten we weer vroeg op om met de bus naar Lindenberg te vertrekken. Aldaar droeg Aartsbisschop Wolfgang Haas van Vaduz een Pontificale H.Mis op. Daarna zouden we de hele dag in Wigratzbad vertoeven, alwaar enkele lezingen gepland waren. Hoewel een deel van de onderwerpen mij al bekend was, was de toch ietwat andere Angelsaksische aanpak verfrissend. Tot op heden was ik alleen bekend met de Nederlandse en Duitse catechese. Daarnaast was er een presentatie van een Zwitserse pro-life verzekering en een interessante CD-ROM voorstelling. Deze CD-ROM, l'Art Pour l'âme, was gemaakt door een tweetal priesters van de Petrusbroederschap en gaf een uitleg bij drie schilderijen met een Christelijk thema. Het was reuze interessant om eens een uitleg bij kunst te krijgen die niet om sex draaide, zoals zo vaak op de TV wel het geval is. Tussen al deze lezingen door was er ook nog voldoende tijd voor een wandeling en gelijktijdige rozenkrans in de omgeving van het seminarie.

Die avond hadden we de bonte avond. Wat een lawaai kunnen enkele honderden Fransen maken, maar de Spanjaarden en dan met name hun priester presteerde het om daar nog bovenuit te komen! Het was een dolle boel, waarbij iedere taalgroep voor een sketch of een lied zorgde, bisschop Rifan een zeer getalenteerd accordeonspeler en zanger van Italiaanse cantates bleek en het Nigeriaanse gezang en gedrum een ieder begeesterde.

De volgende dag was het zondag. Na de H. Mis door Mgr. Rifan werd ik door Duitse kennissen uitgenodigd om het middagmaal te nuttigen. Van het officiële programma heb ik die dag dus niet veel meegekregen, maar dat vond ik niet erg. Het was goed om weer eens een degelijk warm maal te genieten, en ik vertoefde in goed gezelschap. 's Avonds ging een ieder weer vroeg onder zeil, want we moesten al om vier uur opstaan om richting Keulen te vertrekken.

Die nacht regende het, en regende het en regende het. Maar gelukkig toen ik tegen vijfen de tent ging afbreken, was het droog. Het tentenkamp was al aardig geslonken: de dames waren al enkele dagen geleden vertrokken naar het pelgrimshuis en het overgrote deel van de niet-Fransen had het plekje in een van de gemeenschapstenten voor een seminariebedd verruild, ook al was er ondertussen wel een grondzeil geregeld. En nu verdween ook de rest van het tentenkamp als sneeuw voor de zon, hoewel er nog weinig zon was.

Na het ontbijt moesten we nog heel lang wachten op de bussen. Zowat iedereen vroeg zich dan ook af waarom we zo vroeg op moesten staan. Toen de bussen er eindelijk waren, dook weer een nieuw probleempje op: niet alle bagage paste in de bussen! Het betrof hier natuurlijk voornamelijk onze bus. Dan maar de overgebleven bagage in het gangpad neerzetten, maar dat kostte eerst nog heel wat overredingskracht: de chauffeur vond dat maar niks. Maar ja we moesten toch wat, we konden de spullen moeilijk in Wigratzbad achterlaten.

Met aardig wat vertraging vertrokken we dus eindelijk richting het noorden. De chauffeur had er duidelijk zin in en al snel haalden we bus na bus met slapende Fransen in. Door het snelle tempo kwamen we veel sneller dan verwacht in Oberkassel aan. Na enig gedwaal, stopte de bus naast de school waar we de komende week zouden overnachten. Maar daar wilden ze ons er niet inlaten, we moesten ons eerst bij de parochie, een tien minuten verderop, aanmelden. De bus met bagage lieten we maar naast de school staan en wij gingen te voet verder. Bij de parochie aangekomen, bleek dat we pas veel later verwacht werden en de Franse organisatie had onze passen nog niet opgehaald. Nou dan maar weer terug naar de school om toch maar de bagage uit te laden en in de hal neer te zetten. Aldaar was de lokale organisatie toch nog zo vriendelijk om de slaappleatsen alvast toe te kennen. Het was wel even schrikken toen mij werd gevraagd, gescheiden of gemengd slapen. Hoe die

malloten in rode hesjes zo'n oerdomme vraag konden stellen, gescheiden slapen natuurlijk, het is hier een Katholiek gebeuren en niet het een of ander heidens festijn. Triest, laten we hopen dat dit geen beleid was maar een lokaal initiatief. Maar goed we hebben ze in ieder geval voor verdere blunders behoed door duidelijk te maken dat heel Juventutem gescheiden sliep.

De accommodatie zelf was eenvoudig maar voldoende. We waren samen met de Britten en twee Fransen, die hun Engels wilden verbeteren (iets wat nooit genoeg aangemoedigd kan worden), in een klaslokaal op de begane grond ingedeeld. Er was voldoende ruimte voor ons vijftien en er was zelfs een wasbak. Alleen de toiletten die waren wel erg ver weg. Buiten bij de gymzaal was er een hele batterij en op de eerste verdieping waren er ook nog een paar.

Terug bij de parochie waren de passen inmiddels gearriveerd en konden we ons fatsoenlijk gaan inschrijven en onze rugtas ophalen. Daarna hadden we nog even de tijd om Düsseldorf te gaan bekijken, gezellig te verdwalen en toch weer net op tijd terug te komen voor de openingsmis in de St. Anthonius, die uitermate goed bezocht was. De St. Anthonius was dan misschien niet zo mooi als de Beierse barokkerken, maar als de op een na grootste kerk van Oberkassel met een prachtige akoestiek en een stel fantastische klokken mocht zij er zeker ook zijn. De veeltalige preek over de eeuwige jeugdigheid, de jeugdigheid van geest, waarnaar onze naam Juventutem (uit

het voetgebed: Ad Deum qui laetivicat juventutem meam) verwees, viel bij iedereen in de smaak.

Al bij al was het een zeer vermoeiende dag met heel wat heen en weer geloop, en ik ging dan ook vroeg slapen, om de volgende dag toch weer fit te voorschijn te kunnen komen.

Die dag begon al chaotisch. De gastparochie had als programma dat zij om 7:30 u. het morgengebed met ons zouden bidden, en dat er daarna van 8:00 tot 9:00 ontbeten kon worden. Juventutem had echter een H.Mis om 8:00 op het programma staan. Daarnaast zouden er vanwege het grote aantal aanwezige priesters al vanaf heel vroeg in de ochtend privé-missen, aan zowel het hoofdaltaar als geïmproviseerde zijaltaren, worden opgedragen. Toen ik om even voor achten aankwam, zat de kerk al redelijk vol, en naar wat ik begreep was het de bedoeling dat we zelf maar een van de H. Missen moesten gaan bijwonen en dan ontbijten. Dat gedaan hebbende, begaf ik me naar het ontbijt, waar al een zeer lange rij stond omdat het brood nog niet gearriveerd was. Gelukkig duurde het niet lang voordat ik de bakken brood voorbij zag komen en konden we allemaal ons ontbijt krijgen.

Omdat de andere twee Nederlanders die zich in Düsseldorf bij ons gevoegd hadden, meer Duitstalig waren dan Engelstalig besloten we vandaag met de Duitsers op te trekken. De Duitstalige groep was veel kleiner en jonger dan de Engelstalige en bestond voor ongeveer de helft uit Polen. Onder leiding van twee seminaristen van de Petrusbroederschap trokken we naar het centrum van Düsseldorf. Aldaar hebben we in een Mariakapel gebeden. Vervolgens bezocht de ene helft het mode-museum en de andere helft het film-museum, beide waren gratis toegankelijk. Daarna besloten we dat het tijd was om eten te halen. Gelukkig waren we met 18 personen en was het niet nodig om mensen te zoeken om samen een zestal te maken. Het eten was simpel maar smaakte goed, en wanneer ik geweten had dat dit de laatste keer zou zijn dat het mij zou lukken een warm middagmaal te bemachtigen, zou ik er nog extra van genoten hebben. Nadat we gegeten hadden, besloten we dat er niet veel in Düsseldorf te doen was en namen we de trein naar Keulen.

In Keulen bezocht ik samen met een van de seminaristen de Dom en maakte mijn pelgrimstocht langs de Driekoningen. Het was wel even zoeken voordat ik Onze Lieve Heer had gevonden, een aanbiddingskapel is wel mooi, maar ik geef toch de voorkeur aan een centraal tabernakel: dat is veel eenvoudiger te vinden en voorkomt dat je eerst verweest door de kerk moet gaan lopen, op zoek naar de Heer des huizes. Na enige tijd voor het Allerheiligste Altaarsacrament begaven we ons weer naar buiten.

Weer op het domein aangekomen, was de groep weer compleet en kwam het idee op om de SJM (Servi Jesu et Maria) en de KPE (Katholische Pfadfinder Europas) in Bonn te gaan bezoeken. De SJM is een bi-rituele priestergemeenschap die onder de Pontificale Commissie Ecclesia Dei valt en zich voornamelijk richt op het scouting-apostolaat (KPE). Aangezien dit niet iedereen een goed idee leek, werd de groep opgedeeld. Enkelingen gingen weer terug naar Düsseldorf, weer anderen bleven nog even onder leiding van een seminarist in Keulen en wij trokken met zijn zevenen, inclusief een seminarist, richting Bonn.

Op het station in Bonn aangekomen, bleek het een drukte van jewelste te zijn. Hoe kon het ook anders: de openingsmis. Maar daar waren wij op weg naar de SJM en KPE, en die bevonden zich de andere kant op ergens in een buitenwijk van Bonn. Voor de openingsmis hadden we net zo goed in Düsseldorf kunnen blijven. De metro bracht ons er heen. Daar aangekomen, bevonden we ons in een oase van rust, wat heerlijk: geen verkeer, geen denderende trams, bijna geen mensen, kortom heerlijk! Er was een grote tent opgezet met een tentoonstelling over het leven van enkele heiligen, inclusief een heuse quiz. Het avondeten werd gezellig in alle rust onder een boom genuttigd. Na zeer vluchtig nog een Vlaamse seminarist van de SJM te hebben ontmoet, vertrokken we weer richting

Düsseldorf. Op het Hauptbahnhof van Bonn bleek er echter een probleem met de trein te zijn met een vertraging van minsten een half uur. Daar hadden wij geen trek in en we besloten om dan maar de metro naar Keulen te nemen. Dat duurde wel wat langer, maar het was in ieder geval beter dan een half uur wachten op een overvol perron en dan een reis in een waarschijnlijk nog vollere trein. In Keulen namen we vervolgens de trein naar Düsseldorf. We hadden echter wel een trein die heel vaak stopte, en het duurde dan ook een eeuwigheid voordat we in Düsseldorf aankwamen. Aldaar aangekomen bleek dat we te laat waren voor het concert dat Juventutem had georganiseerd. Naar wat mij achteraf verteld werd, moet het een prachtig klassiek concert zijn geweest.

De H.Mis en het ontbijt waren de volgende dag wel wat beter geregeld. Al vanaf 7:00 u. was het mogelijk om te ontbijten zodat het verplichte uur vasten voor de communie geen probleem meer was. Maar natuurlijk kwam een deel te laat en verzworen het ontbijt in de rugzak. De H. Mis was zoals gebruikelijk zeer goed verzorgd en werd deze keer gecelebreerd door bisschop Rifan.

Ik besloot vandaag met de Engelstaligen op te trekken. Net zoals bij de Duitsers hadden ook de Engelstaligen geen idee wat nu de bedoeling was. De Franse organisatie had de landelijke vertegenwoordigers verteld dat zij alleen voor de formaliteit vertegenwoordiger zouden zijn en dat zij voor alles zou zorgen. Niemand had dus van tevoren bestudeerd wat de bedoeling was. Na de H.Mis trokken we het centrum van Düsseldorf in, alwaar we ergens op een hoek de rozenkrans hebben gebeden. Daarna streken we op een terrasje neer voor een kop koffie of iets anders

vochtigs.

Toen was het tijd om ons middagmaal op te halen, althans dat dachten we. Het gas was uitgegaan, en het zou nog wel een half uur duren voordat het weer op gang zou komen. Zo lang konden we niet wachten, we zouden dan de rozenkrans met kardinaal Francis van Chicago in de St. Anna missen. Dan maar het avondeten meteen opeten en maar zien wat we 's avonds zouden kunnen regelen. De rozenkrans met kardinaal Francis was plechtig en natuurlijk helemaal in het Latijn. Na de rozenkrans moesten we snel weer terug naar de St. Antonius, alwaar kardinaal Pell van Sydney met ons Vespers zou vieren. Toen wij aankwamen, zat de kerk al stampvol. De kardinaal bleek een heel contingent Australiërs mee te hebben genomen, maar ook andere pelgrims waren op dit eerste door Juventutem georganiseerde officiële onderdeel van de WJD afgekomen. Het was even wringen in de banken en achter in de kerk moesten nog heel wat pelgrims blijven staan. Dit was de eerste keer dat ik zoiets meemaakte, de Traditionele

Vespers is nog zeldzamer dan een Traditionele H. Mis, en zeker de pontificale variant. Het kostte even moeite om het een en ander in het Juventutem boekje te volgen, temeer daar de vertaling in het Engels was. Na de Vespers volgde er een zeer goede lezing over het lijden, het lijden van Jezus, de zin van het lijden, het opofferen van je eigen lijden. Een lezing die tijdens het afsluitende lof nog bij veel pelgrims nagegalmd moet hebben.

Na het lof vertrok ik met een aantal Ieren, waarmee ik de vorige week al veel was opgetrokken, naar de andere kant van Düsseldorf. Daar zou bij Domus Vita een Amerikaanse zangeres, die als baby een abortus had overleefd een getuigenis afleggen. De Amerikaanse kon aardig zingen en haar getuigenis was indrukwekkend. Na de Amerikaanse kwam er een of andere vage rockgroep het podium op. Niet bepaald mijn smaak, en ik vond het smakeloos dat ze vlak bij een kerk met aanbidding optraden: ik trilde zowat de aanbiddingkapel uit.

De dag werd afgesloten bij een Italiaanse 'pasteria'. We hadden ons avondeten immers al tot middageten omgedoopt en moesten dus zelf wat voor de avond regelen. In ieder geval konden we tijdens het tafelen de dag nog eens rustig doornemen.

Donderdags zou de Paus in Keulen aankomen en Juventutem had daarom zijn activiteiten naar Keulen verlegd. Na het ontbijt vertrokken we dan ook met zijn allen naar Keulen, alwaar pater Banauch FSSP voor ons de H. Mis ter nagedachtenis van het overbrengen van de relieken van de Driekoningen zou celebreren. De kerk zat weer tot barstens toe vol, maar dat waren we ondertussen wel gewend. Na afloop van

de H.Mis stonden we nog zeer lang voor de Kerk omdat niemand bleek te weten wat nu precies te bedoeling was. Voor de Kerk had de scouting haar informatiemarkt opgebouwd, en een rapper probeerde ons aan het rappen te krijgen. Maar traditionalisten krijg je niet aan het rappen. Ergens had ik wel medelijden met die man.

Toen was het tijd om ons naar het middageten te begeven. Gregory, de Brit die de leiding had over alles wat Engelstalig was, had de verkeerde coördinaten doorgekregen en we kwamen dus niet bij het eten uit. Na een telefoontje konden we ons toch richting het etenspunt begeven. Aldaar aangekomen, bleek het een drukte van jewelste te zijn. Na enige tijd in de rij wachten, was al het eten op, er was niets meer te krijgen. We besloten dan

maar terug te gaan naar de kerk en daar maar wat te improviseren. Bij de kerk aangekomen, bleken enkele Amerikanen al de lokale supermarkt aangedaan te hebben en wij konden aanschuiven. Door al het gedoe waren we echter wel te laat om heel de Vespers mee te maken.

Na de Vespers gingen we richting de binnenstad om daar de paus te verwelkomen. We bleken niet de enigen te zijn, op het hoofdstation aangekomen, was het een drukte van jewelste. Dan maar kijken of we ergens anders konden gaan staan. Na heel wat heen en weer geloop kwamen we, althans dat deel dat nog niet had besloten om naar huis terug te gaan, in een zeer ongeorganiseerde rij terecht die bij een van de ingangen van de oever stond. Het leger was iedereen aan het fouilleren, en dat kostte eventjes tijd. Net op het moment dat er besloten werd om maar terug te gaan, werd ik toegelaten en kon ik mijn plek innemen langs de route die de paus vanaf het schip naar de kathedraal zou afleggen. Ik bleek niet de enige te zijn die op het laatste moment naar binnen kwam en bevond me in het gezelschap van twee priesters pater Buchholz ICKSP en pater U.M. Lang van de London Oratory en Hellen, een Schotse. De rest had rechtsomkeert gemaakt en probeerde weer terug in Düsseldorf te komen. De toespraak van de paus was zeer goed te verstaan omdat we ons dicht bij een luidspreker bevonden, maar toen de paus uiteindelijk aan land kwam, was het zo'n gedrang dat, ook al stond ik op een meter van de afzetting, hij niet te zien was. Was kardinaal Pell maar tot paus gekozen, die had er met kop en schouders bovenuit gestoken. Maar goed, de paus was wel te zien toen hij de trap richting de dom op ging.

Toen alles weer wat rustiger was geworden en de grote drommen waren vertrokken, besloten we richting het station te gaan. Ondertussen waren we uitgegroeid tot een groep van vijf, een Engelse had zich bij ons gevoegd. Bij het station aangekomen,

bleek alles vol en vast te staan. We hadden geen zin om ons daar tussen te voegen en besloten ergens wat te gaan eten. Aldus streken we neer bij een pizzeria achter het station en konden daar nog net het staartje van de pauselijke rondrit op tv zien. Pater Lang was goed gezelschap, hij had kardinaal Ratzinger voordat hij tot paus werd gekozen verscheidene malen ontmoet en zijn boek over de liturgische oosting van het altaar had Ratzinger zelfs van een voorwoord voorzien.

De terugweg had nog heel wat voeten in de aarde. Het station was leger dan toen wij onze eerste poging waagden, maar voor de trap naar de perrons stond toch nog een aardige menigte. De politie blokkeerde de toegangen van de perrons omdat die al vol stonden. We stonden nog maar net toen een priester van de Petrusbroederschap opdook met een groep Fransen, die in Keulen was gestrand en die hij naar Düsseldorf zou brengen. Hij was maar wat blij dat hij ons trof, nu hoefde hij niet mee naar Düsseldorf, hij was immers zelf in Keulen gestationeerd. Onze groep, die inmiddels tot 3 was gereduceerd, was nu plotseling behoorlijk wat groter. Het aantal pelgrims bleef toestromen en we bevonden ons binnen de kortste keren midden in een duwende menigte. Vooral enkele Duitse niet-pelgrims, die hun trein wilde halen, bleven maar duwen, ook al kwamen ze geen meter verder. Ik bevond me tussen een muur, een stempelautomaat en een duwende menigte. In de hoek vlak naast mij lagen

de scherven van een kapotte fles en naast mij bevonden zich enkelen van de Franse pelgrims met teenslippers aan hun voeten. Dit was niet bepaald een veilige situatie en ik besloot daarom maar te blijven staan waar ik stond om zodoende te voorkomen dat ze in de scherven werden gedrukt. Na enige momenten waar ik het spaansbenauwd van kreeg, kwamen we uiteindelijk boven op het perron aan, maar dan wel het verkeerde perron. En hoe kom je dan weer naar beneden? Gelukkig was er een lift die ons veilig weer omlaag bracht. Bij het juiste perron

aangekomen, bleek er daar ook weer een menigte te staan, maar niemand had de lift in de gaten. Daar maakten wij nu dus handig gebruik van, en binnen de kortste keren stonden wij op het perron. De trein was vol, maar niet overvol, en gelukkig geairconditioned. Zonder verdere problemen bracht zij ons tot in Düsseldorf, en iets na tien waren we bij de school terug.

Vrijdag droeg Mgr. Haas de H. Mis op. De muziek was deze keer wel zeer bijzonder: de wereldpremière van Sir John Tavener's *Missa Brevis* voor gemengd koor. Maar dat betekende niet dat het een concert werd, nee, de muziek hoe prachtig zij ook was, was er niet voor zichzelf maar ter ere van God en ter ondersteuning van de Liturgie.

Na de H. Mis trok ik weer met de vaste club Ieren naar Domus Vita voor een lezing. Daar liep nu door eigen toedoen het eten in de soep, maar een stuk Apfelkuche